

ského nařízení nebylo zrušeno § 46 citovaného zákona, neboť úkol uložený soudu v §§ 22 a násl. citovaného zákona, by zjistil výši odškodného v mimosporné cestě, jest podstatně rozdílným od úkolu, uloženého mu podle § 8 (2) uvedeného ministerského nařízení, podle kterého předmětem soudního rozhodování není jen určení výše odškodného, nýbrž také řešení otázky, zda majiteli hor proti železničnímu podniku vůbec přísluší nárok na odškodnění. Nemůže býti pochybnosti o tom, že spor o důvod a o výši tohoto nároku patří podle § 1 j. n. na pořad práva.

Čís. 8402.

Právní povaha poměru majitele kinematografické licence k jejímu zástupci jest určena do jisté míry již předpisy nařízení ze dne 18. srpna 1912, čís. 191 ř. zák. Jím předepsaný zápis licence do licenčního katastru má právní význam pro ty, kdož jednají v důvěře v tento zápis. V otázce, zda objednávky staly se zástupcem majitele kinematografické licence (družstva) závazně, netřeba se zabývatí tím, zda se staly listinou řádně předepsanou podle družstevních stanov.

(Rozh. ze dne 20. října 1928, Rv I 132/28.)

Žalující společnost domáhala se na žalovaném Družstvu k provozování biografických představení zaplacení za dodané filmy. Procesní soud první stolice žalobě částečně vyhověl. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany a odvětil k odvolání žalované v důvodech: Soud procesní správně poukázal k tomu, že podle § 9 min. nař. ze dne 18. září 1912, čís. 191 ř. zák. je koncese kinematografická nepřenositelná. Z toho, že objednatelem filmů nebylo družstvo, nýbrž K. jako pachtěř, nelze o sobě odvozovati, že smluvní stranou není družstvo, nanejvýš ano ani po smlouvě s K-em nepřestalo býti a nemohlo přestati býti licenčním podnikatelem. Povinnosti žalované strany zaplatiti žalobkyni filmy objednané K-em, až do doby, kdy byl schválen úředně jako její obchodvedoucí M., nevádí, že se objednávka filmů a vůbec smlouva v tom směru nestala se strany žalované po rozumu jejích stanov, podle nichž jen dva členové představenstva jsou, jakž ostatně také prvním soudem bylo zjištěno, oprávněni k uzavírání smluv a musí býti podepsáni způsobem jak jest v licenčním rejstříku uvedeno. Žalovaná strana přehlíží, že přenechala provoz biografu K-ovi za 15.000 Kč k jeho výhradnému a neobmezenému užívání, takže si přirozeně objednával filmy on sám.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalované z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání vytyká vadnost odvolacího řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), protože se odvolací soud nezabýval vývody o mylném právním posou-

zení věci prvním soudem. Pro vytýkaný postup odvolacího soudu mohl by snad jeho rozsudek, nikoli však jeho řízení, trpěti vadou, ale šlo by v pravdě jen o vadu nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čis. 4 c. ř. s. Dovolání vznáší i tuto výtku, ale nemá ani s ní pravdu. Jeho vývody útočí po výtce proti správnosti rozh. čis. 3590 sb. n. s., o něž se odvolací rozsudek, třebaže ne výslovně, opírá. Při tom se však dovolání tváří, jakoby dovolací soud v onom rozhodnutí pokládal úředně schváleného zástupce majitele kinematografické koncese za pachtýře a právní poměr za poměr pachtovní. Názor ten však ono rozhodnutí nezastává a netřeba proto vývody dovolatelovy v té příčině vyvracet. Lze ukázat k odchýlným vývodům rozhodnutí čis. 3590 samého, jež dovozuje, že již předpisy nař. ze dne 18. srpna 1912, čis. 181 ř. zák. jest určena do jisté míry právní povaha poměru majitele kinematografické licence k jejímu zástupci a že zápis licence do licenčního katastru má pro ty, kdož jednají v důvěře v tento zápis, právní význam. Že v souzeném případě žalobkyně měla příčinu nejednati v důvěře v tento zápis, žalované družstvo ani netvrdilo a nemůže proto závaznost objednávek svého zástupce u žalobkyně popírat. Opačný jeho názor, že se družstvo samo pokládalo za zavázané z právních jednání svého zástupce Karla K-a, pokud byl jeho úředně schváleným zástupcem, plyne jasně z vlastního jeho přednesu, podle něhož až po dopisu zemské politické správy ze dne 3. července 1925, jímž byl Karel K. sprostěn »jako provozovatel« licence, uveřejnilo 1. října 1925 prohlášení, že Karel K. není již ve službách družstva jako obchodvedoucí a že není proto oprávněn, za bio činiti objednávky neb uzavírat obchody, a že za případné uzávěrky a pod. nebere družstvo nadále odpovědnost. Prohlášením tím je závaznost starších objednávek Karla K-a pro družstvo nade vší pochybnost jasně vyslovena. Nesetkávají se s úspěchem ani vývody dovolatelovy, podle nichž prý žalované družstvo za objednávky Karla K-a neručí, protože se nestaly listinou řádně podepsanou podle družstevních stanov, takže se nestaly jménem družstva. Vývody ty nepřihlížejí k jádru věci. Nejde o to, zda je tu závazná objednávka učiněná jménem družstva jeho zákonným zástupcem, nýbrž jde o závaznost objednávek filmů, které objednávky činil úředně schválený zástupce majitele kinematografické koncese třebas ve vlastním jméně, ale při provozování koncese, pro jejíž provozování byl úředně za zástupce schválen. Na otázku tu odpověděly nižší soudy podle svých skutkových zjištění právem kladně.

Čís. 8403.

Řidič automobilu smí jeti ve vzdálenosti asi 50 cm od chodníku rychlostí jinak v těch místech dovolenou.

(Rozh. ze dne 20. října 1928, Rv I 148/28.)

Žalobkyně, sestoupivši s chodníku, byla zachycena automobilem žalovaného a poraněna. Automobil jel as půl metru od chodníku rychlostí